

Παρίσι, 10 Νοεμβρίου 1913

Αγαπητέ μου φίλε κ. Ι. Αρσένη,

Σε εύχαιριστώ θερμά γιὰ τὸ πολύτιμο ἀντίνυπο τῆς φιλτάτης «Ποικίλης Στοᾶς» καὶ σε συγχαρω διὰ τὴν ἐπανάτηψιν τῆς. Φυλλομετρῶντάς την τί δὲν ἀναπολῶ καὶ πόσο δὲν συγκινοῦμαι. Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσω τὸν θαυμασμὸν μου, πρὸς τὸ ιερὸν πῦρ τὸ δόπιον ἀκούμητον, σὺν κάτου ἀπὸ ξιφὸ κλαδιά, σοῦ διαφλέγει πάντα τὰ στήθη. "Ἐχεις, οἰτὸν πίστη ἀκόμα; Χαῖρε καὶ ἀγάλουν. Ἐλπίζω μαζύ σου ν' ἀνέτειλαν καὶ πάλιν χαρμόσουναι ἡμέραι διὰ τὸ ἔργον σου τὸ δόπιον παρουσιάζει μίαν γενναίαν ψυχὴν καὶ μίαν μεγάλην πάντοτε καρδίαν.

Σπεύδω ἀμέσως νὰ σοῦ ἀποστείλω, διὰ τὸ ἔχω ἔτοιμον εἰς στίχους ἵσως τοὺς τελευταίους μου ποὺ εὑρίσκω μεταξὺ τῶν χαρτιῶν μου — γιατὶ ἀπὸ πολλοῦ δὲν γράφω, δημοσιεύοντας κάποτε — πολὺ σπανίως, διὰ τὸ μέτρον ἀκόμα ἀπὸ παλαιῶν καλῶν καρδιῶν ἐργασίαν. Ἐπιθυμῶ ὅμως καὶ ἀπαυτῶ νὰ τοὺς δημοσιεύσῃς χωρὶς καμμίαν ἐπιδείξιν, μετριοφρόνως καὶ χωρὶς πομπὴν εἰς καμμίαν προσηγορίαν την οὐρανίαν μαζύ σου, χωρὶς ὀξείωσιν νὰ κρίνω τὸ θαυμαστόν σου πάλαιμα μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πράγματα καὶ τοὺς Θεούς.

Οπως ἔννοεις, τὸ γράμμα σου — πόσα δὲν μοῦ ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην καὶ πόσον δὲ μ' ἔγνοισεν εἰς τὰ ἄγνωτα δύσιο . . . βεβαιώσου — γνωρίζεις τὰ πρὸς ἐσὲ αἰσθήματά μου — ὅτι ἀν τὰ πράγματα, καὶ ὀλίγον ἥμιτρον συντελεῖ τὰ πιέσω, θὰ ἔχαμιν τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω περισσότερον. 'Ἄλλ,' ή πενταετής μόνωσίς μου καὶ ἀπομάκυνσις καμμεὶ περισσότερον καὶ ἀπὸ ἀδύνατον πάσαν καλήν διάθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν διάπυρον. Δὲν ξῶ ἄλλως τε ἔδωκαν τὰ πάντα καταγίνομαι εἰς μελέτας ἴδιαιτέρως, δὲν συναναστρέφομαι κοινωνίην ξωὴν ἀλλὰ καταγίνομαι εἰς μελέτας ἴδιαιτέρως, δὲν συναναστρέφομαι παρὰ Γάλλους ἐλαχίστους καὶ ἐτοιμάζω εἰς τὸ πεζὸν ἐργασίαν ἄλλην δημιουργικὴν τὴν δροῖαν θά ἐκδῶσω ἀργότερα εἰς ἓν ἢ δύο τόμους.

Σὲ φιλῶ λοιπὸν καὶ εἶμαι εἰς τὸ μέτρον τῶν ἀσθενεστάτων μου δυνάμεων

Πάρτα δικός σου
ΜΙΑΤΙΔΗΣ Α. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

* ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ *

Στὴν κόρη μου

ΕΝΑ τραγοῦδι τὸ πρωΐ
Κὶ ἀλλοί μου σὰν ἀργήσει,
Τρέμ' ἡ καρδιά μου νὰ δαγίσῃ
Κ' εἶναι κομιένη μου ἡ ποιή.

Καὶ σὲ βασιλεύειν μου ξωή,
Χαρά σου τέτοια δύση,
Ξερὸ κλαδὶ ποῦ τῶχει ἀγγίσει
Μιὰν αἴρα καὶ τὸ κάρει καὶ θροεῖ.

Χίλιωρ ποντιῶν ὀχλαλοή,
Καὶ κελαϊδίστρα ἀκόμα βρίση,
Τραγοῦδι ρὰ σὲ πῶ, ἢ μεθύσι;
Ω δεξασμέροι τάραι μου οἱ Θεοί!

Κῆμα καὶ κρῖνο

ΣΤΕΝΑΞΕ τοῦ γιαλοῦ τὸ κρῖνο
Σκυμέρο ἀπάνω στὸν ἀφρό,
— Γιατὶ τὴν πίκρα σου νὰ πίνω
Κῆμα σκληρό;

Κ' εἴπε τὸ γέραικο τὸ κῆμα
Περιῆνπο καὶ σκυθρωπό,
— Τὸ ξέρω, εἶναι ἄδικο καὶ κρῆμα
Νὰ σ' ἀγαπῶ.

Τραχουνδάκι σὲ φαιδρὸ σκοωσὸ

ΤΩΡΑ τὰ λουκούδια ποῦ εἴναι
Λροσιμέρα, μνωμέρα,
Καθὼς ὅλοτε μ' ἐμέρα,
Τρέξε μόνη στοὺς ἀγρούς,

"Ιδια σὰν καὶ τότε γῆνε,
"Ἐραν κόσμο ἀνθάκια κόψε,
Καὶ μαντὰ χάρεμ" ἀπόγηε
Οπως χάινουν τοὺς νεκρούς.

Σὲ φίγο αεδαμένο

ΚΑΙ μὲ τὸν ἄγριο τὸ βροτὰ τὰ μάτια μου σὲ κλαῖνε
Καὶ μὲ τὸ βρόχινον καῦμὸ στὰ φύλλα ἀπάνω τὰ ξερά,
Μὰ πότερο κάθε φορά,
Πῶρχετ ἡ ἄνοιξη χωρὶς ἑσέρα, ἀγαπημένε !

Μετάνοια

ΧΑΙΡΕ παμπόθητε γιαλέ, ποῦ μάτια τώρα μᾶς καλεῖ,
Τὰ μάτια πίσω στρέφοντας, μὰ μαγεμένη σου ἄκοη,
Ὦ πῶς λησμονήθηκαμε παῖζοντας ἄφρονα οἱ τρελλοὶ
Καὶ πῶς βρεθήκαμε ἄξαγρα μέσ' στοῦ πελάου τὰ μάκον . . .

Έρωτακόριση μὲ τὰ λουζούσθια

ΕΙΠΑΝ τὰ ρόδα τάρθισμέρα,
— Φαιδρὸ τραγοῦδι πιὰ κανέρα
Γὰρ μᾶς δὲν εἴναι ;
Κεῖτες καὶ σύ, σπασμένε κρήνε,
— Δάκρυνο γιὰ μέρα ;

Κι ἀπολογήθη ἡ στοιχειωμένη
Ψυχή, — τί τώρα μοῦ ἀπομένει
Καὶ τί μοῦ λείπει ;
Ξέρ' ἡ χαρὰ γιὰ μέ, κ' ἡ λύπη,
Παρόμοια, ζένη.

Μᾶν δὲ σᾶς χαίρομαι, κιᾶν μήτε
Σᾶς κλαίω, φτωχά, σὰ μιαραθῆτε,
Ἄλλοιμονό σας !
Τὸ στοχασμό μου σάβανό σας,
Χρόνια φορεῖτε.

(Παρίσι, Νοέμβριος τοῦ 1913)

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

